

— И тука една поука! мисля си азъ. И упж-
тихъ се бързо къмъ станцията, дѣто най-сетнѣ съ-
тичъ успѣхъ да прѣваря влака, да си купя билетъ
и да се кача...

Сетни цвѣтенца.

Драго.

Отиде пролѣтъ. Лѣто жежко
дойде и бързо мина, —
ей есень — смъртница прострѣ се
безкрайна... — катъ година...

Тжга и скърби... Дъждъ и влага, —
нависли небосклони...
Слана — проказница почерни,
оголи китни клони.

Печални, вѣйки се полюшватъ —
тукъ-тамъ листчета блѣдни;
изъ храсти гледатъ боязливи
цвѣтенца — вечъ послѣдни.

И чакатъ съ трепетъ — отлетѣла
и сетнята надежда —
слана и слънчевъ лжчъ... да метнатъ
посмъртна тѣмъ одежда!..

с. Алфатаръ.